

Otava a Lužnice 1. - 8. července 2005

Účast: Pavel a Helča s Kájou a Pájínkou; Karel a Hanka; Tomáš a Alena J. s Lukášem, Pětou a psem Olinou; Vilda a Věra s Natálkou a Štěpánem; Míla a Dráza s Kačkou a psem Denym; Martin a Dáša se psem Delinou; Zdeněk a Zdeněk ml. s Lenkou P. a Lenkou 2.; Koudelka a Irena; Vlád'a; Prcek; Štěpán; Alena M.; Peršing; Jirka; Míša; Helena 2.; Kýza

Pátek 1. července 2005 (Praha – Nové Městečko): Cesta na start letošní Velké vody byla poměrně nepříjemná. V páteční odpoledne, stejně jako několik předchozích dnů, nepanovalo nejlepší počasí, a tak ty z nás, kteří vyjžděli jako první mezi druhou a třetí hodinou, zastihla na počátku jejich cesty průtrž mračen. Jízda na dálnici mezi desítkami kamionů tedy nebyla žádnou lahůdkou. Karel zde v přivalech vody dostal smyk a jen tak tak udržel auto na silnici. Ještě horší zážitek měli Kubíni, kterým popruhy s rácnou, jimiž měli na zahrádce připevněné kánoe, začaly tak vibrovat, že vydávaly zvuk o intenzitě trhající bubínky a působící dojmem, jakoby jim někdo rozřezával rozbrušovačkou střechu. Ke všemu byla nejbližší benzínka, kde mohli zastavit, vzdálená asi dvacet kilometrů, takže než k ní dojeli, byli zralí na návštěvu psychiatrie.

Konečně jsme dorazili do Annína, ale kemp Annín II byl zavřený, a to zřejmě již několik let. Annín I nám připadal moc nóbl, a tak jsme zkusili přejet na druhý břeh do Nového Městečka. I přes mastňáckou závoru ovládanou čipovou kartou to zde bylo fajn. Kemp byl poloprázdný, takže jsme si mohli v klidu najít pěkné přírodní místo u řeky v jeho severním cípu, kde jsme si postavili stany. Jako první přijeli Kubíni, později následováni Karlem s Hankou, Jesziky a Benešíky. V řece bylo v důsledku předchozích dešťů opravdu hodně vody - tolik jsme tady ještě neviděli.

Po rozbití tábořiště jsme se dali do grilování kuřecích prsíček, pálivých klobás a krkovic. K tomu jsme si donesli z kempovní hospůdky v PET lahvích gambáček, takže hned na úvod vody jsme si udělali pohodovou atmosféru.

Kolem našeho sezení, kde jsme si pochutnávali, pobíhala Olina, jenže pak se delší dobu neobjevila a bylo jasné, že se někam zaběhla. Jeszici se jí vydali hledat, ale nikde nebyla. Našel jí až asi po půl hodině Lukáš. Již předtím kdosi z našeho kroužku zaperlil, když nabádal: „Zeptejte se tamté pejskařky, jestli jí neviděla.“ Jenže pejskařkou byla Kačenka přicházející s Denym na vodítku následována po chvíli autem Boušáků.

V devět hodin jsme zašli do kempovní hospody na kafe a pivo. Nakonec jsme se zde ale zdrželi asi dvě hodiny, když mezitím venku krátce pršelo. Po návratu jsme si udělali ohýnek z větví a pařezu sesbíraných Karlem po okolí, jejichž hoření Alena podpořila vystříkáním celé lahve tekutého podpalovače. Ukázalo se tak, že by bylo stejně drahé si koupit na recepci předražené suché dříví. Sesedli jsme se kolem betonové skruže, v níž oheň plápolal, a schovali se před drobným deštíkem pod deštníky. Popíjeli jsme pivíčko a božkovský rumíček a povídali si. Vilda, přestože v kratasech mrznul, později usínal. Ve finále pak spadl při čůrání do úzkého ramene Otavy, které se oddělovalo od hlavního toku nedaleko našeho tábořiště, a stejně jako na loňské Ohři při tom ztratil peněženku. Tentokrát jí naštěstí Věra druhý den našla coby předmět doličný.

Sobota 2. července 2005 (Otava; Čeňkova Pila – Nové Městečko; cca 11,5 km): Sobotní počasí již bylo poměrně příznivé. Stále sice ještě bylo oblačno, ale již nepršelo. Po ranním probuzení jsme v družném hovoru dlouze posnídali. Při posezení před stany jsme sice museli konstatovat, že řeka oproti včerejšku viditelně opadla, ale stále je tolik vody, že je možné

zkusit změnit původně uvažovaný itinerář a namísto splutí z Městečka do Sušice vyvézt loď k Čeňkově Pile a odtud zdolat náročný úsek do Rejštejna a pokračovat přes Radešov do Nového Městečka.

V poledne vyrazila kolona našich aut s kánoemi na střeších z kempu. Na Čeňkárnu dorazila cestou podél řeky, během níž jsme měli možnost sledovat některé divoké úseky a popřemýšlet přitom nad tím, cože to zase vymýšlíme. Místo, kde bylo možné spustit loď na řeku, bylo vzdálené asi 300 metrů od parkoviště, takže jsme raději na radu místního domorodce sjeli několikset metrů níže po proudu k rekreačnímu středisku jakési kolínské firmy. Zde jsme si dali pivko a rozdělili se na dvě skupiny. Vilda ve své zelené vydře, Karel v Pytli, Lukáš v Pirátovi, Tomáš v půjčené vydře, Helča v Tsunami a Pavel s Kájou ve Žlababě se vydali na řeku. Ostatní sjeliauty do hospůdky v Radešově, kde na ně měli počkat.

Šestice lodic se sedmi statečnými lodivody se vydala vstříc dnešnímu dobrodružství. Říční úsek, jež jsme hodlali zdolat, se nacházel v nádherné šumavské krajině. Řeka zde divoce a dravě tekla v kamenitém korytu s náročností až WW III. S otevřenými kánoemi to zde bylo na hranici sjízdnosti, to nás ale (pokolikáté již!) nemohlo odradit. Odvážně jsme vypluli sledování zvědavými pohledy majitele rekreačky, který se evidentně přišel pobavit. Měl však smůlu, neboť žádné cvaknutí neviděl. Třeba však dodat, že jen díky tomu, že Otava se zde stáčela a Vilda, jenž byl její dnešní první obětí, stačil zajet asi sto metrů za zákrutu a práskl se až zde. Přitom mu bohužel uplavaly sedačky, které jsme již nenašli.

Horní část naší dnešní trasy jsme absolvovali v několika úsecích, po jejichž zdolání jsme vždy zastavili, vylili vodu, jež nám při průjezdu vysokými vlnami natekla do lodí, ale hlavně zklidnili adrenalin v krvi. Při jedné přestávce si Tomáš také odplivl snídani s odůvodněním, že spolkl hejno mušek.

V prvním několikset metrů dlouhém úseku bylo v řece poměrně málo vody, takže jsme docela drhnuli o kameny, mezi nimiž jsme se proplétali zběsilým slalomováním. Není divu, že nám řeka rychle naznačila, jak jsme proti ní bezvýznamní. A tentokrát to odnesl právě Vilda. Ne nadarmo se ale říká: „Kdo neplave, jezdí pod své možnosti.“

Ve druhé části vody přibývalo, což sice usnadnilo průjezd mezi kamennými poli, ale rychlost toku byla stále velmi vysoká, a tak to bylo neméně náročné. To samé platilo i v následujícím úseku, jehož obětí se tentokrát stala Helča, která se cvakla v zákrutě, kde se voda divoce valila úzkým průlivem mezi skupinou kamenů. Zalitou Tsunami řeka přitom natlačila na jeden z nich, a Helča s ní tak nemohla ani pohnout. Navíc jí přitom podobně jako předtím Vildovi uplavala sedačka. Naštěstí jí brzy přispěchal na pomoc Pavel a později i Tomáš. I ve třech ale bylo vytáhnutí Tsunami z vody značně obtížné.

Pokračovali jsme dále, zdárně zdolali čtvrtý úsek, ale na pátém nás čekala další pohroma. Nejprve však Helča šťastně spatřila u levého břehu zachycenou sedačku, tak si pro ní zastavila. Pavel s Kájou přistáli kousek pod ní. Společně pak zamávali Aleně, která na ně cosi volala z druhého břehu ze silnice, jíž ale od řeky odděloval široký pás lopuchů a kopřiv. Viděli ale také Tomášovu vydru, jež prázdná a nikým neovládána poklidně připlouvala po řece a nezatížena snadno zdolávala její obtíže.

Pavel s Kájou se jí vydali pronásledovat, ale dříve se zachytila sama na pravém břehu. Alena sledující tuto scénu ze silnice si už jen ve vzpomínce na masakr na Stvořidlech před čtyřmi roky v duchu povzdechla: „Už zase.“ Tomášovi se totiž o několikset metrů výše zachytilo pádlo mezi kameny, přičemž mu vypadlo z rukou. Chvilí pádloval rukama jako kačenka, ale tento způsob ovládní lodi nebyl zrovna nejúčinnější, takže se rozhodl raději záčas vystoupit a loď vytáhnout na břeh. Jenomže se mu podařila jen první část plánu, totiž vystoupit. Odlehčená kánoe přitom vystřelila jako splašená vpřed, takže Tomášovi nezbylo než se pak hnát za ní po břehu. V obtížném terénu ale pohyb nebyl snadný, takže dorazil, až když byla jeho loď Pavlem vytažena na břeh, jak jinak ten opačný, než byl on. Musel se tedy ještě

v ostrém proudu přebrodit, což se mu ale nepodařilo, a tak ho Helča dost krkolomně převezla v Tsunami. Pak již jen kánoi s Alenou naložili na střechem auta, protože bez pádla se opravdu nejedí moc dobře, a vezli se do Radešova po silnici.

Zbylých pět lodí pokračovalo dále náročným úsekem. Při jedné zastávce jsme se podružili s „kolemjedoucím“ správným „kolíkem“ a jeho holkou, kteří zdolávali Otavu na pálavách a vychutnávali si to stejně jako my.

V závěru nejnáročnějšího úseku nás čekal ještě [jez v Radešově](#). Pavel s Kájou jej stáhli přes ocelové larseny u pravého břehu, zatímco ostatní ho zdolali sjezdem kolem živé bójky Karla po spádové desce, byť pod ní bylo značné množství kamenů.

O kus dále jsme zastavili u mostu před kempem v Radešově. Zde na nás v hospůdce čekali ostatní. Dali jsme si oběd, osvěžili se pivem a pak se plavili dále. Jen posádky se trochu obměnily, když místo Helči, jež si od ochotné Věrky převzala Páju, obsadily Tsunami Dráza s Kačenkou a ke Karlovi přistoupila Hanka. Dráza s Kačkou ujely sotva sto metrů a po najetí na kámen se cvaknuly. Pak již jsme pluli krásnou šumavskou krajinou dál v pohodě a hlavně rychle, takže jsme do Nového Městečka dojeli za pouhou hodinu. Přitom jsme konečně zdolali 2000. kilometr v rámci plavby LDF, ale přes veškeré dlouhodobé plány oslavit tento historický okamžik to nakonec tak nějak vyšumělo do ztracena.

V kempu jsme si dali sprchu a pak na grilu opekli k večeři buřtíky a jiné uzeniny. Mezitím dorazily další posily: na návštěvu přijeli těhotní Žlouti s Delinou a na vodu Zdeňk Pták se Zdeňkem ml. a Lenkou a její kamarádkou - také Lenkou. Objevili se zde také další Vildovi známí, kteří mu přivezli náhradní sedačky.

Chlapi pak zajeli autem pro dříví a večer jsme díky tomu mohli posedět u ohýnku. Tomáš hrál na kytaru, popíjel se rumíček a bylo dobře.

Neděle 3. července 2005 (Otava; Nové Městečko – Sušice; 11,4 km): Počasí se v sobotu nadále zlepšovalo. Od samého rána bylo krásně a slunečno. Po snídani a sbalení tábořiště převezli řidiči auta do Sušice, kde nyní v ještě poloprázdném tábořišti U Nádraží postavili stany. Věra, jež dneska nejela v lodi, zde zůstala s neposedným Denem.

Poté, co se řidiči vrátili do kempu Žloutovým autem, poseděli ještě s ostatními v kempovní hospůdce. Zde jsme se osvěžili pivíčkem a rozloučili se se Žlouty, kteří odjeli domů.

V půl druhé jsme konečně vypluli. Šestici kánoí ze včerejška, dnes již s kompletními posádkami: Pavel - Kája; Helča - Pájinka; Karel - Hanka, Tomáš - Pěťa a Olina; Vilda - Štěpán - Lenka 2. a Lukáš - Alena dnes doplnily další lodě: Dráza - Kačka v oranžové vydře a Míla - Natálka - Lenka P. v červené vydře. A jak už se stalo na této vodě pěkným zvykem, tak asi sto metrů po vyplutí přišlo první cvaknutí, které tentokrát postihlo Karla s Hankou. V místě, kde museli proplout mezi kameny, se jim do cesty připletli nějakí Lojzové brodicí se přes řeku. Ve snaze se jim vyhnout najeli na kámen a ztratili stabilitu. Dlouho, dlouho vyvažovali, ale nevyvážili...

Voda během noci opět trochu opadla, ale stále jí bylo dost na slušný průjezd. Naše kánoe se kolébaly v mírných peřejkách kolem Annína a pak spluly provaleným jezem podél pravého břehu pod mostem a navazující nádhernou úzkou peřejkou. To jsme se již přiblížili k [jezu Dlouhá Ves](#), který jsme stáhli po dřevěném molu. Jen Lukáš, Karel a Tomáš ho se silným zadrhnutím sjeli po jeho hraně. Pod jezem jsme se osvěžili koupáním, i když průzračná zlatohnědá otavská voda byla hodně studená.

Pokračovali jsme dále nesení svižně tekoucí řekou. Brzy jsme tak dospěli k dalšímu jezu, jímž byl [Páteček](#). Ten si sjeli zadáci, případně i s lehčími háčky (Lenka P., Hanka, Kája) po spádové desce podél břehu. U železného mostu jsme se zde setkali také se Zdeňky, kteří do Sušice sjížděli na kolech.

A opět hned při vyplutí od jezu přišlo cvaknutí. Vilda se Štěpánem a Lenkou 2. chtěli zachytit prázdnou loď, jež plavala kolem nich, jenže se k ní naklonili všichni a záhy byli spravedlivě odměněni za svůj chvályhodný úmysl. Snad by si toho ani nikdo nevšiml, ale Štěpán všem kolem projíždějícím s pýchou v hlase již z dálky sděloval: „My jsme se cvakli!“

Plujíc krásnou krajinou jsme se brzy přiblížili Sušici. Na jejím předměstí jsme na pravém břehu zastavili v občerstvovacím zařízení s líbezným jménem Pivní zahrada. Zde jsme se osvěžili gambáčem a nasýtili výbornými opékanými klobásami.

Po obědě jsme znovu vyrazili - tentokrát se kupodivu nikdo necvakl - a záhy dospěli k prvnímu sušickému [jezu Na Fufernách](#), který jsme stejně jako následující [Panský jez](#) stáhli. Poté už následoval jen průjezd řadou [menších stupínků](#) či prahů, který ale byl velmi zábavný. Svěrázně ho pojali Alena s Lukášem, kteří ho absolvovali v pozicích na kačeně. Hned na prvním stupínku ale k pobavení okolních posádek i domorodců přihlížejících ze břehu Alena sklouzla do vody s razací hlubinné miny. Také na dalších překážkách jsme pak s napětím čekali, jak to dopadne, ale následovalo už jen několik pádů po zádech do lodí.

Kemp v Sušici byl docela plný, takže jsme byli rádi, že jsme si dopoledne zabrali pěkný plácek. Bylo příjemné teplo, takže děti se i v podvečer ráchaly ve vodě, nechaly se unášet proudem nebo dováděly u jezu.

Také dnes dorazily další posily: Koudelka s Irenou a Vlád'a. Dovezli masíčko na grilování, tak jak jsme si je u nich dopoledne telefonicky objednali. Ála krkovice a kuřecí řízky naklepala pytlíkem naplněným kamením a pak jsme hned začali rožnit a později si i pochutnávat na té dobrotě. Karel s Tomášem mezitím sjeli kánoemi na druhý břeh řeky pro dříví, takže jsme pak mohli večer posedět u ohýnku. Tomáš a Pavel zahráli na kytaru, zazpívali jsme si, ale vrcholné kulturní vystoupení mělo teprve přijít.

Koudelka s Irenou totiž zbaveni vypitým alkoholem ostychu ve svém stanu, těsně obklopeném jinými stany, předvedli k pobavení ostatních ukázkové představení stanice OK 3. Posлуhači si opravdu přišli na své a ve své fantazii si k nepřeslechnutelným zvukovým efektům mohli vytvářet ty nejpikantnější představy. Kdosi to později okomentoval slovy: „Tak oni jeli 150 kilometrů kvůli veřejné exhibici.“

Pondělí 4. července 2005 (Otava; Sušice – Rabí; 7,1 km): Počasí dnes bylo ještě teplejší, takže děti hned po snídani a sbalení věcí běžely k jezu, kde se stejně jako včera oddaly vodním radovánkám. Řidiči mezitím vyrazili k Rabí do Žichovického kempu. Nejprve se dozvěděli, že tábořiště v Žichovicích je mimo provoz, tak pak marně hledali některé z dalších dvou, jež byly namalovány v mapě. Zmateně jezdili sem a tam, cestou necestou, polem nepolem, leč bez úspěchu. Když už asi počtvrté projížděli kolem udivené nebo spíše pobavené skupinky skautů pochodujících po silnici, jež je proto musela považovat za naprosté debily, pochopili, že musí situaci vyřešit jinak. Sjeli tedy u mostu pod Rabím na hezkou prosluněnou louku. Byl zde postaven jeden stan a na sjezdu ze silnice zaparkováno několik aut, vesměs z půjčoven lodí. Usoudili tedy, že je to vlastně něco jako kemp a jestli ne, tak minimálně nejlepší místo pro jeho vybudování.

Po postavení stanů se řidiči vrátili do Sušice a spolu s ostatními se vydali na plavbu. Dnes se naše flotila opět rozšířila o další dvě kánoe zapůjčené po nelehkém shánění a dohadování z půjčovny, jež obsadili Koudelka s Irenou a Lenky. Na dnešní plavbu se s námi také na Otavě premiérově vydali Zdeněk ml., Vlád'a, Věra a vzhledem k velikosti a váze je třeba zmínit i Denyho. Jediným, kdo tak dal přednost suché noze byl Zdeněk, který svázal Vildovo a své auto k Rabí, když cestu do Sušice absolvoval na kole.

Dnes nás čekalo jen pohodových sedm kilometrů, takže jsme se v poklidu nechali unášet řekou. Nejprve jsme však spluli [Chmelenský jez](#) a o chvíli později zastavili na občerstvení v nedalekém kempu v Dobršíně. Zde jsme popili nějaké to pivíčko či jiné vychlazené nápoje a

pojedly buřty a klobásy. Karel s Koudelkou při objednávce strkali hlavy do okénka za mladými prodavačkami tak vehementně a s takovými komentáři, že málem vyvolali konflikt s postarším bufetářem. Během občerstvení jsme také vyčkali příjezdu Prcka se Štěpánem (velkým), kteří sice do Sušice dorazili až po našem odjezdu, ale dohnali nás velmi rychle.

Krátce po vyplutí z Dobrušky, pokolikáté už na této vodě, přišlo cvaknutí. Jeho protagonistkami se tentokrát staly Lenky, které sice byly na vodě poprvé, ale o to více z ní byly nadšené, a nezkazila jim to ani dnešní nedobrovolná koupel. Tím spíše, že bylo nádherné slunečné počasí.

K Rabí jsme dopluli více méně rychlostí toku řeky. Při dojezdu si ještě cvaknutí vyzkoušeli Koudelka s Irenou, kteří se tak usilovně snažili zčakat Káju s Pavlem, až přitom ztratili stabilitu. Při nedobrovolné koupeli jim ale nateklo do barelu. Koudelkovu mobilu se lekce plavání evidentně nelíbila a na nějakou dobu upadl do kómatu. Později si to ale rozmyslel a začal zase fungovat. Hůře to dopadlo se dvěma pádly, jež ve své bujarosti nechali pohozené na břehu, a pak je druhý den marně hledali.

Překlopili jsme kánoe a došli ke stanům, které zde stály zcela v pohodě. Nikdo se na nás nevrhnul, jaktože jsme si zde založili neoficiální tábořiště, překvapivě nedorazili ani policejní těžkooděnci.

Pavel s Helčou si otevřeli kufr auta, sedli si dovnitř a začali za asistence Vládi a Věrky dopíjet všechny zbytky Hu-Hu, které jim z předchozích dnů zůstaly v lodích. Nutno dodat, že sluníčko nám pájilo do hlav intenzivně, takže brzy bylo velmi veselo. Pavel začal hovory špikovat citáty z Pelíšků a v kontextu se včerejším OK 3 se nejvíce ujalo: „Podívej Evi, já jsem za tebou přišel s nabídkou kvalitního sexu, štípání bambusu, poloha mléka a vody...“

Na louce se mezitím vytvořilo menší stanové městečko, když si zde vybudovaly tábořiště další dvě početné skupiny vodáků. Na večeri se většina z nás (krom Jezíků a Boušáků) vydala do nedalekého Rabí. Zasedli jsme na zahrádce hotelu [Atawa](#), kde jsme si pochutnali na místních specialitách a ve vlahém podvečeru popovídali u pivíčka.

Po návratu jsme si rozdělali ohýnek, na nějž si dorost dotáhl dříví. Pavel s Tomášem hráli na kytary, zpívalo se, Koudelka byl jako obvykle hlučný, povídalo se a byla pohoda, tím spíš, že noc byla neskutečně teplá a hvězdy až příliš jasné.

Ála k údivu všech začala na ohni péct pizzy, i když po předchozích večerech, kdy dokázala vytvářet taková jídla jako bramborovou kaši nebo jahodové knedlíky, už nás to nemohlo až tak zaskočit. Ale pizzy přece jen byly vrchol! Vůbec ale na letošní vodě jsme si všichni vařili sami docela často. Pizzy pak posílala do kola k degustaci ostatním. Jednu z nich si mimo pořadí přivlastnil Míla a to tím způsobem, že si jí připlácnul na břicho.

Noc byla dlouhá a bouřlivá. Odnesly to dvě plastové sedačky, z nichž pod nápojem padajících těl zbyly jen bakelitová párátka. Poslední přeživší pak při ranním finále zamířili leteckým speciálem do Nice. To již ale začalo shůry pokapávat a bohužel to nebyla jen přeháňka.

Úterý 5. července 2005 (Otava; Rabí a Sušice): Intenzivní déšť, jenž od rána bušil do celt našich stanů, byl jasným poselstvím toho, že plánovaný den volna se přesouvá ze středy již na dnešek. Navíc způsobil částečný rozpad našeho společenstva, když o den dříve oproti plánu odjeli domů Karel s Hankou a Koudelka s Irenou. Později je následovali i Zdeňkové s Lenkami, jejichž „lehké plážové stany proti slunci“ zjevně nebyly konstruovány tak, aby odolaly několikahodinové průtrži mračen.

Louka, na níž jsme tábořili, nám sice poskytla příjemný azyl, ale představa, že na ní strávíme celý den, nebyla z těch, jež by v nás vyvolávala nadšení. Takže jsme se vydali auty do Sušice. Prcek s velkým Štěpánem, jejichž žízeň byla tak velká, že vyrazili v předstihu před ostatními, nám zavolali, že drží místa v hospodě Bouchalka, kam jsme je brzy následovali. Dali jsme si

oběd, při němž naši zpustlost vybudovanou několikadenním pobytem na vodě demonstroval Tomáš, který si dodatečně objednané knedlíky bez ostychu odebral z talíře od vrchní rukou.

Abychom jen neseseděli celý den v hospodě, vydali se Kubíni, Benešici, Dráža s Kačkou a Alena s Pětou na návštěvu Musea Šumavy, kde shlédli expozice sušického sirkařství, cínového nádobí, sklářství, archeologických nálezů, a největší atrakci pro děti - pohyblivý betlém. Poté se ještě prošli po městě, protože k velké radosti všech přestalo pršet.

Prcek, velký Štěpán, Tomáš, Míla, Lukáš a Vláďa mezitím poseděli v hospodě. Po návratu kulturychtivé skupinky jsme se postupně začali vracet do tábořiště.

Byla zde ale nepříjemná zima, a tak zatímco polovina z nás se šla zahřát do hospody v Žichovicích, druhá část se sesedla pod velikým slunečником, jenž podpíral celtu napnutou mezi Tomášovým Transitem a Mílovým Espacem, a začala vařit grog ve velkém.

Vrcholem destrukce tradičních vodáckých hodnot se stal okamžik, kdy jsme si byť po složitém ladění zapnuli malou přenosnou televizi a shlédli zprávy TV Nova, což Věra po zásluze okomentovala slovy: „Umělohmotná křesla jsem rozdýchala, slunečnik taky, ale televizi nerozdýchám.“

Horší bylo to, že voda v řece během dne stoupla asi o půl metru a stoupala i nadále. Protože k vylití z koryta jí zbýval už asi jen necelý půlmetr, raději jsme odtáhli loď z břehu o něco výš, za naše stany. Naštěstí se to později ukázalo jako zbytečné.

Po návratu početnější skupiny z Žichovic jsme se sesedli kolem ohniště, v němž ale plápolaly jen čtyři svíčky. Také se „pro změnu“ začalo grilovat, když dnes byly na jídelním lístku buřtíky, klobásy, cibulka a uzené.

Na grog brzy padly veškeré zásoby rumu i velká část vody a cukru. Nutno ale dodat, že nás hezky zahřál. Největšími vytrvalci se dnes plánovitě stali mlad'oši, kteří se rozhodli vyčkat vyhoření svíček, k němuž ale došlo až skoro ráno. Lukáš přitom do omrzení barvitě líčil coby Příběh o Bodačovi své zážitky ze sušického OK 3 a to včetně zdařilého napodobení zvukových efektů. Jak už to tak bývá, druhý den byli hoši děsně unavení.

Středa 6. července 2005 (Otava; Rabí – Horažďovice; 9,3 km): Počasí se naštěstí umoudřilo a od samého rána svítilo slunko. Brzy nám proschly stany, a tak jsme po snídani mohli začít balit. Louka, na níž jsme, stejně jako předtím v Sušici, bezplatně tábořili sice byla hezká, ale už jsme si jí užili dost.

Řidiči pak převezli auta do Horažďovic, kde je zanechali na parkovišti u bazénu. Naštěstí přitom minuli odbočku na Velké Hydčice, kde jsme původně chtěli skončit. Ukázalo se totiž, že i cesta do vzdálenějších Horažďovic byla svou délkou zcela pohodová.

Zatímco Míla a Věra tvořili dnes sběrný autobus, ostatní vypluli při složení posádek: Pavel - Kája, Helča - Pája, Tomáš - Pět'a a Olina, Dráža - Alena, Vilda - Natálka a Štěpán, Prcek - velký Štěpán, Lukáš - Kačka a Vláďa singlující v Pytli, který zde zanechal Karel. Poté, co ale Lukáš nedokázal zastavit po sesinglování jezu Podrabský mlýn, přestoupila Kačka k Vláďovi. Otava po včerejším lijavci hezky, ale hlavně rychle tekla. Obvykle nesjízdné jezy bylo možné zdolat, a tak nás dnešní parádní úsek moc potěšil.

Již zmíněný [Podrabský mlýn](#) jsme sjeli po spádové desce (až na Pavla s Kájou jen zadáci), druhý - [Prácheňský - jez](#) jsme zdolali šlajsnou s vysokým schodem (krom Dráži s Álou také jen zadáci).

Otava svižně proudila hezkou krajinou a my se často troufale spojovali do soulodí, jež řeka několikrát nahnala na břeh. Vždy to ale vyvolalo jen spoustu veselí.

Do Horažďovic jsme dopluli v pohodě a zde pak naložili kánoe na a bagáž do aut. Chtěli jsme zajít na oběd do nedaleké hospody, kde se předtím naobědvali Míla a Věra, jenže kuchař si zde mezitím dal polední pauzu. Asi šel na oběd někam jinam. Takže jsme raději sjeli na náměstí a zasedli na zahrádku osvědčené hospody U Hlaváčků. Zde jsme si pochutnali na

polévkách, zvěřinovém guláši, kachně, brabcích, sekačce, řízcích nebo smaženém sýru. Pouze fakt, že řidiči museli jídla zapíjet žlutými limonádami či kolou, byl trochu neobvyklý ve srovnání s jinými letošními pobyty v hospůdce.

Vilda s dětmi se ještě vydal na prohlídku zámecké zahrady a pak už jsme se rozloučili s Otavou. Poté jsme přešli na druhou řeku naší letošní vodácké dovolené, jíž byla Lužnice. Cesta byla poměrně pohodová, pouze v závěru jsme prožili malé dobrodružství při přejezdu přes širskou a nosností omezeném Stádleckém mostě, kdy kolem projíždějící cyklisté a procházející turisté drobet nadskakovali, když se po prkenné vozovce na mostě kolem nich prohnalo pět aut včetně Tomášova Transitu.

Záhy jsme již dospěli do Country tábořiště v Bečici, kde jsme si na hezké louce postavili stany u bydlení Aleny M., Peršinga, Jirky, Míši, Heleny 2. a Kýzi, kteří zde na nás již čekali.

Helča se pak pokusila lepit děravou Tsunami, jenže z Prckova epoxidu zbyl jen jakýsi zaschlý smrkanec, který byl k přilepení záplat nepoužitelný.

Večer jsme navštívili bufýtek, kde jsme povečeřeli z výběru rychlých jídel. Skalní vodáky zde nadchla nabídka salámu s cibou, do nějž bez váhání šli. Jakmile zapadlo slunce, dost se ochladilo, takže jsme se ze zahrádky přesunuli do zastřešené části bufetu. Mladíši dali přednost ohýnku a u něj se bavili po svém.

V bufetu Láďa začal hrát na kytaru doprovázen Jirkou na harmoniku a později i Tomášem, jenž sebral kytaru Heleně 2. Ta sice předtím nehrála špatně, ale v hlučící hospodě jí nebylo slyšet. Při zpěvu se rozjela neskutečná pařba, kterou završil okamžik, kdy Prcek spadl z lávky u vstupu na zahrádku bufetu do škarpy a ležel v ní jak prase v neckách neschopný se v těžké podroušenosti vyhrabat zpět.

Popíjelo se pivičko a také rum. Ála J. se ale musela obořit na bufetáře, cože nám to nosí za humus, když naše mlsné jazýčky jsou navyklé na Božkovský nektar. Snažil se jí namluvit, že to nemůže poznat, a donesl jí tři panáky různého rumu. No ale Božkova už jsme se něco napili, a tak nebylo zase tak těžké ho rozeznat mezi ostatními škrtiči nevalné chuti. Neskutečná pařba pak pro největší vytrvalce pokračovala až do rána.

Čtvrtek 7. července 2005 (Lužnice; Tábor – Bečice; cca 12,3 km): Ráno opět začalo pršet, tentokrát však našťastí déšť neměl dlouhého trvání. Dopolední probouzení nebylo po včerejším bouřlivém večeru snadné, obzvláště pro některé jedince. Když ani počasí nebylo zrovna nejpřívětivější - chvíli svítilo sluníčko a chvíli bylo zamračeno - začaly sílit rouhačské hlasy, jestli by nebylo lepší dnes nejet nebo zvolit jen krátký úsek z Bečice. Naštěstí jsme tyto výzvy umlčeli a nakonec vyjeli. V kempu zůstali jen nepoužitelní Prcek a velký Štěpán, kteří odpoledne odjeli s Vládou domů, a také stejně svěží Míla. Auty jsme přešli do Tábora k Čelkovickému mostu, kde jsme je nechali zaparkované na parkovišti, pod nímž jsme spustili kánoe na řeku. Peršing, jenž zaslechl Alenu M. nabízející se, že někomu večer sveze odtud auto zpět do Bečice, začal prozíravě rychle pít, aby tím autem bylo právě to jeho.

Lužnice zde měla zcela jiný charakter než Otava. Jednak nebyla ani náhodou tak průzračná a hlavně jen líně plynula. Jirka s Helenou 2., kteří byli na vodě jako první, pak v důkaz tohoto faktu neomylně vypluli proti „proudu“, prý aby si zatrénovali.

Nutno ovšem dodat, že jsme byli na voleji kousek před třetím tábořským jezem. Tento jez jsme o chvíli později překonali stáhnutím podél betonové kozy. Pouze Lukáš neustále pokoušející štěstí najel v plastáku do šlajsny s vysokým schodem a s hlasitým křupnutím sedačky ji sjel.

Pokračovali jsme dále trasou plnou jezů, z nichž většina byla sjízdná. Úseky mezi jezy sice většinou moc netekly, ale právě zdolávání obtížných překážek nám vše vynahradilo. Na [čtvrtém tábořském jezu](#) nás čekalo první dnešní dobrodružství. Vilda na rozdíl od ostatních zamířil k pravému břehu, kde ještě stačil vyložit u kozy Štěpána s Natálkou. Pak ho ale proud

stáhl pozadu po spádové desce, voda zalila loď a před úplným cvaknutím ho spasila jen mělčina, na níž stačil svou kánoí opustit.

S ostatními loďmi mezitím sjížděli zadáci podél levého břehu. Několik kánoí jsme přenesli. Po chvíli jsme se přiblížili k provalenému [jezu Na Papírně](#), který jsme zdolali při pravém břehu jeho protrženou částí, proplovajíc přitom vysokou vlnou, která lodě odlehčené o háčky (s výjimkou Káji) vydatně zalila. Zde začala mít Lužnice peřejnatý ráz, což jsme ocenili v táhlé peřejce rozbitého Benešova mlýnu, kterou jsme v pohodě propluli. Dost dlouho jsme zde čekali na Jirku s Helenou 2. a Peršinga s Míšou. Ti ale jen asi deset minut probírali kudy projet, takže mezitím ostatní odjeli do nedalekého tábořiště Harrachovka, kde šli do místní hospůdky na oběd. Vařili zde dobře, jenže obsluha byla slabá a Kubíni čekali na jídlo déle než bylo pro jejich nervy a hladové žaludky zdravo. Peršing s Jirkou, Helenou 2. a Míšou sedící na zahrádce se do objednávky jídla raději ani nepouštěli...

Vydali jsme se na další cestu. Ještě předtím se ale Pavlovi stahujícímu pozadu do řeky Žlababu přimotal pod nohy všudypřítomný Štěpán. Vzápětí oba skončili v poloze sedolehu ve vodě.

Krátce po vyplutí začalo pršet. Když jsme dojeli ke [Kvěchtovu mlýnu](#), padla myšlenka, že bychom měli zavolat sběrný autobus Mílu, ale naštěstí jí nikdo nevěnoval moc pozornost a navíc déšť ustal stejně rychle jako předtím začal. Zatímco někteří háčci přešli s dětmi okolo stavení na pravém břehu pod jez, zadáci a otrlejší háčci jej sjeli středem.

To již jsme se ale v lodích trochu promíchali. Kýza s bolehlavem po včerejší pitce nevydržel to, že Pytel (stejně tak ale i Helčina Tsunami) byl slovy Vinnetoua „děravý jako ústa staré ženy“, a raději přešel k Dráze, do Piráta se přemístila Ála J. a Lukáš skončil v Pytli spokojený, že pořád jede sám.

Lužnice dál tekla hezkou lesnatou krajinou, škoda jen, že nebylo trochu lepší počasí, a také už docela pokročila hodina. Další jezy jsme opět buď splouvali (Bredův mlýn a [Bejšovcův mlýn](#)) nebo stáhnuli ([Matoušovský mlýn](#)). Do Bečice jsme pak dorazili až skoro v osm hodin, když na posledním jezu Bejšovcův mlýn na nás již čekal Míla. S ním pak řidiči vyrazili do Tábora pro auta, po chvíli se ale vrátili, protože Tomáš zapomněl v kempu klíčky. Na druhý pokus jim to už ale vyšlo.

Na večeri jsme zašli opět do kempovního bufýtku na salám s cibou, sekačku či jiná rychlá jídla. Pouze Peršing s Jirkou a holkami vyhledověli po celodenním půstu dali na Mílovo doporučení a vydali se na lepší do vzdálenější hospody u jezu. To, že zde ale už v tuto hodinu nevařili, se stalo tragickým završením jejich Bobříka velkého hladu.

Chvíli jsme poseděli v bufetu, ale znavení po náročném dni jsme se již kolem půlnoci přesunuli k ohni. Jenomže začalo znovu pršet, tak jsme se odebrali spát. Zůstal jen Vilda, který načal fernet, jenž celý týden šetřil, až k němu bude tonik, a nyní nabyl přesvědčení, že je nezbytně nutné ho dopít, i kdyby to měl zvládnout sám.

Pátek 8. července 2005 (Bečice – Praha): Celou noc vytrvale přelo a déšť neustal ani ráno. Na některých místech tábořiště se tak začaly vytvářet rozlehlé laguny. Bylo jasné, že dnes končíme a otázkou již zůstalo jen to, kdo odjede dříve. Stan Heleny 2. a Míši neodolal v noci náporu vody, a tak její zbytek strávily v autě. Jako první tak opustili tábořiště právě ony, Jirka, Peršing a Alena.

Ostatní vidouc, že půda kolem našich stanů nestíhá vsávat zdaleka všechnu vodu, co padala shůry, rychle sbalili věci, a pak i promočené stany. Pouze Věrka musela ve stanu zatím ponechat Vildu, protože skutečně dopil v noci láhev fernetu a nyní tvrdil, že oslepl a nebyl ani schopen vstát. Nechali jsme ho tedy vyspat se ze slepoty a přesunuli se do zastřešené části bufetu. Mezitím vypadl proud, a tak zde z teplých jídel nabízeli jen to, co šlo ohřát na plynu. Dali jsme si tedy langoše, které byly na pánvi chutnější než z mikrovlnky. Pájinka se mezitím

skamarádila s holčičkou, která byla s maminkou také v bufetu. Chodily spolu mezi stoly, a když Helča Páju zavolala, ať se jde najíst, holčička jí bez ostychu oznámila: „Já mám taky hlad.“

Po snídani jsme pak postupně začali odjíždět domů.